

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2017

53. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«For se, jeg lar min tjener Spire* komme»
(Messias, Davids rotskudd). Sak 3:8b

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Reidun Asdahl, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01 / 995 87 987
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Søk Herren!

*«Søk Herren mens han er å finne, kall
på ham den stund han er nær!»*

Jes 55:6

Så lenge nådetiden varer, er Herren
å finne. Den dør han åpnet for oss i
Kristus, står åpen for alle. Like så lite
som noen annen enn han kan lukke
opp, like så lite kan andre lukke den
igjen. Han har nøklene til døden og
dødsriket, bare *han* lukker opp og igjen.

Men så har han også sagt oss at dag-
en kommer da han lukker igjen. Og så
legger han oss på hjertet, at den som
vil bli frelst, må søke ham *mens* han
finnes. Ingen kan selv bestemme tiden
for sin omvendelse. Den som vil til
himmelen må kjøpe den beleilige tid.
Ikke et eneste menneske ville ha den
minste tanke om å søke Gud dersom
han ikke søkte oss først. Vi fikk nok gå
rolig i våre synder hvis ikke Guds ånd
uroet oss. Først når han banker på, kan
vi lukke opp, dersom vi vil.

Du som nok vil til himmelen, men
som selv vil ordne med tiden når du
skal vende om, du glemmer at dette er
et satans bedrag. Mange, mange som
tenkte likedan som du, ble aldri frelst.
Det er når Herren søker deg at du kan
søke ham. I dag er vår dag, morgendag-
en eier Gud alene.

Også du og jeg som fant fram til
frelsen, har fått vårt «mens han finnes»,
også vi må kjøpe den beleilige tid. Drar
vi oss unna Guds nåde, står faren også
for vår dør.

Ludvig Hope, «Et ord i dag»

En velsignet ensidighet!

Av Gunnar Nilsson

Jeg kom for en tid siden til å lese følgende: «Det er normalt at profeter – eller varslere, som det nå heter – er ensidige og at de overdriver. Det skal bli tydelig hvilket misforhold de påpeker. Det blir opp til andre å komplettere bildet og se de større sammenhengene».

Er *det* en av grunnene til at vi savner vekkelse? Ingen er lengre ensidige nok, ingen våger å være det. Man kan jo med rette bli anklaget. Og så vil vi alle være så allsidige, og så tar vi brodden av alt. Jeg tror at alle vekkelser nødvendigvis har vært ensidige. Vi kan studere mange vekkelser med mer eller mindre ensidighet.

Da den rosenianske vekkelsen kom til Norge, talte man mer om nåden enn om synden. Men vi skal legge merke til at dens «ensidighet» var tilpasset de rådende forholdene. Altså en velsignet ensidighet. Nå er det kanskje noen som

reagerer. Var den rosenianske vekkelsen ensidig? Ja, det tror jeg, selv om vi i dag kan oppleve Carl Olof Rosenius som en som virkelig taler både lov og evangelium – om vi sammenligner med vår tid. Men vekkelsen ble antageligvis mer ensidig enn Rosenius selv.

Den vekkelse som førte til at Lekmannsmisjonen oppstod, var den ensidig? Ja, jeg mener å huske at Øivind Andersen anklaget den for å være det. Og jeg tror det er sant, men også at det var nødvendig. Ellers hadde det ikke blitt noen vekkelse. Ensidigheten fyllte et behov. Derfor ble mennesker frigjort og kom til tro.

Man kan også se, under vellykkede forhold, når en vekkelse fortsetter, hvordan tyngdepunktet i forkynnelsen forandres. Og slik bør det jo være, fordi forholdene endres. Men det er langt ifra alltid slik, man kan fortsatt

Innhold, november 2017

Søk Herren! Av Ludvig Hope	side 2
En velsignet ensidighet! Av Gunnar Nilsson	side 3
Det sjette bud. Av Martin Luther	side 6
Fallet og gjenopprettinga. Av Ragnar Opstad	side 9
Møtekalender.	side 11
«Såmannen» godkjent i Bolivia. Av Ingar Gangås	side 12
Når trøsten ikke finner rom. Av Ingar Gangås	side 13
Den nye himmel og den nye jord. Av Lars Fossdal	side 16
Minneord.	side 19
Innskrevet i livets bok. Av C. Asschenfeldt-Hansen	side 20

stivne i den samme ensidighet, og det er ikke bra.

Ole Hallesby skriver som eksempel fra norsk vekkelshistorie: «Vekkelsen i Norge synes å sammenfalle i to perioder, og det er den ulike arten av vekkelstaler som karakteriserer disse to periodene. Den første perioden varer fra Hans Nielsen Hauge til den johnsonske ved Gisle Johnson. Det var en mektig åndsfullt tale av loven som satte sitt preg på vekkelsten. Den gikk ubarmhjertig til angrep på samvittigheten og førte sjelen inn i en nød og fortvilelse som vi i våre dager sjelden treffer på. Derfor trengte man ikke heller på den tiden så mange ytre midler for å få tak på de vakte. De kom selv, drevet av sin indre fortvilelse og sluttet seg til de troende. I denne perioden forkynntes lov og evangelium, synd og nåde. Men det var slik at man klarte bedre å forkynne loven enn evangeliet og at man vakte flere enn man kunne føre fram til nådens fulle lys.

Så på 1870-tallet kom forandringen som hovedsakelig var framkalt av Rosenius. Hans klare forkynnelse av

“ —————
Er det en av grunnene til at vi savner vekkelsten? Ingen er lengre ensidige nok, ingen våger å være det. Man kan jo med rette bli anklaget. Og så vil vi alle være så allsidige, og så tar vi brodden av alt.

————— ”

den uforskyldte nåden løste trelleene fra lovtrelldommen. Hadde forkynnelsen før forkynt loven klarere enn evangeliet, så taler man nå i stedet mer om nåden enn om synden. Ja, loven kunne det dypest sett ikke bli tale om, for de fleste mente at det var et frafall fra evangeliet å forkynne loven. Til å begynne med merktes ikke denne forkynnensens ensidighet. Gjennom de tidligere vekkelstene hadde samvittighetene blitt bundet, nå løstes de av det frie evangeliet, og det slektsledd av troende som oppstod gjennom berøring av disse to perioders vekkelster var særskilt rik på kristne personligheter som gjennom sin selvstendighet og åndskraft satte dype spor i norsk kristenliv.

Men ettersom den unge slekten vokste fram uten å få samvittighetslivet dømt og preget av den gamle, myndige vekkelsteforkynnelsen, kom den nye, friere vekkelsteforkynnelsen i store vanskeligheter. Å trøste dem som den eldre vekkelsteforkynnelsen hadde gjort fortvilet, det kunne man utmerket. Men nå skulle man selv vekke de sovende, skremme de trygge og gjøre de likegyldige fortvilet. Det hadde man få eller ingen erfaringer med. De talte jo som om huset alltid var fullt av nådehungrige mennesker. Hva gagnet det å øse den frie nåden og de herligste løfter over disse ubotferdige mennesker? De hadde ikke nytte av noe av dette, og det stadige omkvedet 'kom som du er' virket moralsk forvirrende når disse menneskene ikke først ved hjelp av forkynnelsen hadde fått se hvordan de var. Derfor fikk man på noen plasser se at

denne vekkelsesforkynnelsen førte til at man trodde at man var frelst gjennom å tro på løftene, det vil si gjennom å holde dem for sanne til tross for at man fremdeles levde i åpenbare synder uten å forsøke å komme ut av disse. Og for å overvinne det ubotferdige menneskets likegyldighet for den frie nåden, grep man instinktivt til den religiøse følelsen, man brukte rørende fortellinger og man forsøkte å sveise sammen troen på den frie nåden. Men denne sveisen gikk naturligvis opp ved første påkjenning. Og følgen av denne forkynnelsen var dessverre store vekkelser, men få omvendelser, mange 'frafall' som man feilaktig uttrykte det. Det rørende i Kristi kjærlighet og offervilje tiltaler rent estetisk det naturlige mennesket, og derfor kan det begeistres av Kristus, ja, begynne å søke ham både i bønn og bibellesning og naturligvis høre om ham i taler. Og det naturlige mennesket vil gjerne tro at dette er kristendom». (Så langt Ole Hallesby)

Jesus var også veldig ensidig iblant. Vi kan tenke på hans behandling av den rike, unge mann eller alle hans møter med fariseere og skriftlærde. Må man være så ensidig som han stort sett alltid var i møte med fariseerne og de skriftlærde?

Er det en del av vårt problem at ingen våger å være ensidige? Vi vil alle være så forståelsesfulle, så dannede og allsidige. Men ofte blir vi nok da ensidige, men på en måte som i tiden er «korrekt».

Nå er jo «ensidig» kanskje et negativt uttrykk. Vi skulle kanskje i stedet

“Hvor er så tyngdepunktet i forkynnelsen i dag? (...) Tyngdepunktet er at «alt er ferdig, du skal ingenting gjøre». Man leger de som ikke er såret og setter plaster på det som ikke er sår.

”

tale om hvor man legger tyngdepunktet. Det virker gjerne «mildere», men la oss passe oss så vi ikke avsvækker alvorret ved å mildne ordbruken! Hvor er så tyngdepunktet i forkynnelsen i dag? Ja, det er vel dessverre bare en fortsettelse på «Rosenianismen» som Ole Hallesby beskrev det. Tyngdepunktet er at «alt er ferdig, du skal ingenting gjøre». Man leger de som ikke er såret og setter plaster på det som ikke er sår. Mon tro om ikke Ole Hallesby beskrev det ganske så treffende? Det kan til og med bli store vekkelser, men få omvendelser. Hvem har øyne til å se med i dag?

Hva munner dette ut i? Jo, i hvilken retning skal vi være ensidige? Hvor skal vi legge tyngdpunktet? Vil vi vite det, må vi kjenne både tiden og menneskene rett. Jeg tror ikke gamle tiders vekkelsesledere var blinde. Jeg går ut fra at mange av dem var meget bevisste på å være ensidige, for de så hva som behøvdes.

Spørsmålet er om vi er blitt åndelig blinde?

L&E

Det sjette bud

Av Martin Luther

«Du skal ikke drive hor.»

2Mos 20:14

De følgende bud er i grunnen lette å forstå av det foregående. De går alle sammen ut på at en skal vokte seg for allslags skade mot nesten. Men de er satt i en vakker orden. Først taler de om nestens person i seg selv. Så går de videre til den nærmeste person eller det nærmeste gode nest etter hans legeme, nemlig hans hustru. Hun er jo ett kjød og blod med ham, så en kan ikke få gjort ham større skade enn ved å skade henne, som tilhører ham. Derfor blir det tydelig uttrykt at en ikke skal tilføye ham noen skjenkel og skam på hans hustru. Her tales det egentlig bare om ekteskapsbrudd, for blant jødefolket var det forordnet og befalt at alle skulle inntre i ektestanden. Derfor giftet ungdommen seg meget tidlig, og den ugifte stand gjaldt ikke for noe. Det ble heller ikke tillatt med noe offentlig horeliv og offentlig utukt, slik det er nå. Den mest alminnelige usømmelighet hos dem besto derfor i ekteskapsbrudd.

Men siden det hos oss er en så skammelig blanding og så mye grums av løsaktighet og utukt, så er dette budet også rettet mot allslags løsaktighet, hva det nå enn kalles. Det forbyr altså ikke bare den ytre gjerningen, men også enhver årsak, lokkelse og middel til usømmelighet. Mening-

en er da at både hjerte, munn og hele legemet skal være kyskt og ikke gi rom, hjelp eller råd til usedelighet. Og ikke bare det, men en skal også avverge, beskytte og redde overalt hvor det er nød og fare på ferde. På den annen side skal en også gi hjelp og råd, så nestens ære kan forbli ukrenket. For hvis du unnlater å gjøre det du kan for å hindre noe sånt, eller du ser gjennom fingre med det, som om det ikke vedkom deg, da er du liksom skyldig som gjerningsmannen selv. For å si det i korthet: Her blir det altså krevd at enhver skal leve sømmelig for sin egen del og at han også skal hjelpe sin neste til det samme. Ved dette budet vil Gud altså ha bevart og omgitt hver manns hustru liksom med en mur, for at ingen skal forgripe seg på henne.

Dette budet gjelder altså ektestanden, og gir oss derfor anledning til å tale om den.

For det første skal du legge merke til hvor herlig Gud ærer og priser denne standen, ved at han både stadfester og verner om den ved sitt bud. Han stadfestet den ovenfor, i det fjerde bud, der han sa: «Hedre din far og din mor»! Og her i det sjette bud har han vernet om den og beskyttet den. Derfor vil han også at vi skal ære den, og at vi skal holde den og leve i den som en guddommelig, salig stand. Det er jo den første stand han har innstiftet. Han skapte jo ikke de to kjønnene,

mann og kvinne, til utukt, men for at de skulle holde seg til hverandre, være fruktbare, avle og ernære barn og oppdra dem til Guds ære.

Av denne grunn har Gud også vel-signet denne standen så rikelig framfor alle andre stender. Han har anvendt alt som er i verden, for å utruste den, så denne standen skulle bli rikelig og godt forsørget. Det ekteskapelige liv er således ikke noen spøk eller et innfall, men en ypperlig ting, som Gud

med. Etter Guds ord er den ikke bare stilt likt med alle andre stender, men den går foran og over dem alle sammen, enten det nå er keisere, fyrster, biskoper eller hva det kan være. For så vel den geistlige som den verdslige stand må ydmyke seg, og alle må de gå inn i denne standen, som vi siden skal få høre. Den er derfor ikke bestemt for noen enkelte, men er en felles og edel stand for alle. Den strekker seg ut gjennom hele kristenheten, ja gjennom hele verden.

For det annet skal du vite at det ikke bare er en hederlig, men også en nødvendig stand. Du skal også vite at Gud har alvorlig befalt at alle menn og kvinner som er skapt til det, uansett stand og stilling, skal la seg finne i den. Imidlertid har Gud unntatt noen få, som han spesielt har skilt fra den ved at de ikke er skikket til ekteskap, eller han har fritatt dem ved en høy og overnaturlig gave, så de kan overholde kyskheten utenfor ektestanden. Men der hvor naturen har sin gang, slik som den er innplantet av Gud, der er det ikke mulig å holde seg kysk utenfor ektestanden. Kjød og blod er og blir kjød og blod, og den naturlige tilbøyelighet og lyst går uvegerlig og uhindret sin gang, som enhver ser og føler. For at det derfor skulle være så mye lettere å unngå skamløshet og løsaktighet så mye som mulig, har Gud påbudt ektestanden. Der kan da enhver ha sin beskikkede del og nøye seg med den. Men også her trenger en Guds nåde, for at hjertet også kan være rent.

Nå ser du hvordan paven og hans

“ ————— ”
**Dette vil jeg ha sagt til slutt:
Det sjette bud krever ikke
bare at enhver skal leve rent i
gjerninger, ord og tanker i sin
stand – og da særlig i ekte-
standen – det krever også at
en skal elske og ære sin ekte-
felle, som en har fått av Gud.**

mener det meget alvorlig med. Det er nemlig svært maktpåliggende for ham at det blir oppdradd mennesker som kan lede og hjelpe verden til erkjennelse av Gud, til et salig liv og alle dyder, og for å stri mot ondskapen og djævelen.

Derfor har jeg alltid lært at en ikke skal forakte eller ringeakte denne standen, som den blinde verden og våre falske geistlige gjør. Jeg har alltid sagt at en skal betrakte den etter Guds ord, som den er prydet og helliget

folk, prester, munkar og nonner står imot Guds orden og bud, når de forakter og forbyr ektestanden og er frekke nok til å love evig sølibat. En annen ting er at de også bedrar de enfoldige med løgn og hykleri. For ingen har så liten kjærlighet og liten ærbarhet som nettopp de som unngår ektestanden på grunn av sin store hellighet. Istedenfor ligger de enten i offentlig og skamløst horeri, eller de driver et enda styggere uvesen, som en ikke kan nevne engang. Dette er noe som en dessverre har erfart så altfor ofte. Og selv om de avholder seg fra gjerningen, så er de likevel så fulle av syndige tanker og den onde lyst i hjertet at det er liksom en stadig brann og hemmelig lidelse. Dette er noe en kan unngå i det ekteskapelige liv. Ethvert løfte om kyskhets utenfor ektestanden blir derfor fordømt og opphevd i dette budet. Og alle de stakkars fangne samvittigheter som er bedradd ved sitt klosterløfte, får her den befalingen at de skal forlate sin ugifte stand og tre inn i det ekteskapelige liv. De må tenke på at selv om klosterliv endog hadde vært guddommelig, så står det jo ikke i deres makt å overholde et liv i sølibat. Og hvis de fortsetter med klosterlivet, synder de mer og mer mot dette budet.

Dette sier jeg av den grunn at en skal få ungdommen til å få lyst til ektestanden. Den skal få vite at det er en stand som er salig, og at den også er behagelig for Gud. På den måten kunne en med tiden komme så langt at ektestanden igjen kom til heder

og verdighet, og at det ble mindre av det skitne, liderlige og usømmelige liv, som nå brer seg i verden. Overalt foregår nå offentlig horeri og andre skammelige laster, som er kommet av forakt for ekteskapet. Men her har foreldrene og øvrigheten plikt til å holde øye med ungdommen, så den blir oppdradd til tukt og ærbarhet. Og når de blir voksne, skal en la dem gifte seg med heder og etter Guds vilje. Til det vil han gi sin velsignelse og nåde, så en skal få lyst og glede av det.

Dette vil jeg ha sagt til slutt: Det sjette bud krever ikke bare at enhver skal leve rent i gjerninger, ord og tanker i sin stand – og da særlig i ektestanden – det krever også at en skal elske og ære sin ektefelle, som en har fått av Gud. For der hvor den ekteskapelige kyskhets skal overholdes, der må mann og kone framfor alt leve med hverandre i kjærlighet og enighet. Den ene må i hjertelighet og troskap mene det godt med den andre. Dette er en av de viktigste tingene som gir lyst og kjærlighet til et rent liv. Der hvor dette finnes, der vil vel sømmeligheten følge av seg selv, uten noen befaling. Derfor er apostelen Paulus så flittig til å formane ektefolkene til å elske og ære hverandre.

Her har du da enda en dyrebar gjerning, ja, mange store og gode gjerninger. Dem kan du med glede rose, i forhold til alle munkeordener, som en har utvalgt seg uten Guds ord og bud.

«Den store katekisme»

Fallet og gjenopprettinga

Av Ragnar Opstad

Før syndefallet var jo Adam utan synd. Var det ikkje då lettare for han å stå imot freisting enn for oss? Vi veit at slangen gjekk vegen om Eva for å fella Adam. Dei var ikkje klar over kven denne slangen var. Han fekk venda augo frå Guds ord til treet og frukta. Dermed var det gjort. Eva tok av frukta og åt – og gav til mannen sin, som var med henne, og han åt, og slekta kom under Guds dom.

Er vi eigentleg så mykje betre enn dei? Vi har Guds ord og bod og veit å kunna skilja mellom godt og vondt. Likevel kan vi falla og gjera tvert imot Guds vilje, endå vi på førehand veit at det er synd.

Ja, men er det ikkje likevel urettferdig at vi har arva Adam si synd?

Vi kan stilla eit motspørsmål: Er det ikkje tilsvarende like uforskyldt og ufortent at Jesus, som den andre Adam, har gjenoppretta syndefallet for alle menneske?

Liksom Adam sitt fall omfatta alle, slik har Jesu liv og «stedfortreder»-gjerning omfatta alle.

«Altså, liksom *ein* manns fall vart til fordøming for alle menneske, såleis vart og *ein* manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjering for alle menneske» (Rom 5:18).

Vi fekk del i fallet gjennom vår fødsel, og vi får del i Jesu rettferd gjennom *ein ny* fødsel, ved tru.

Menneskeslekta vart etter fallet sett

på ei ny prøve. Denne prøva gjeld forholdet til til våre to stamfedre – som skil ætta i to flokkar.

Vil vi bli verande i arven frå Adam gjennom vantru og synd – og stå Den Heilage Ande imot, så kan vi det. Dette er den breie vegen kor dei fleste går. Mange av dei går kledde i fikenblad – som ingen får ta frå dei. Alle desse er på veg mot den evige fortapinga. Ennå er det nådetid, men vi veit ikkje kor lenge.

Vil vi bli frelste, må vi, som sagt, fødest på nytt. Det er ikkje noko vi steller med sjølv, det er Guds verk åleine. Korleis går det til? Det ser vi då Nikodemus kom til Jesus om natta. Jesus stiller alltid den rette diagnosen. Han begynte å plukka frå han fikenblada, slik at Nikodemus vart ståande åndeleg naken og fullstendig hjelpe-laus.

Den åndelege hjelpa han deretter fekk, kan vi lesa om i Joh 3:14-16:

«Og liksom Moses lyfte opp ormen i øydemarka, såleis skal Menneskesonen lyftast opp, så kvar den som trur på han, skal ha evig liv. For så elska Gud verda at han gav Son sin, den einborne, så kvar den som trur på han, ikkje skal gå fortapt, men ha evig liv».

Det står ingen ting om korleis Nikodemus hadde det då han gjekk heim att. Det er ikkje behageleg å bli fråtatt sin eigen kristendom og bli plassert utanfor, blant dei som ikkje har del i

Guds rike. Kor mykje meir ettersom han var ein akta farisear, skriftlærd og rådsherre. Det var mange års gudsfrykt som fall i grus den natta.

Om ikkje *før*, så gjekk det iallfall eit lys opp for han då Jesus vart krossfesta. Der såg han koparormen levandegjort, det som Jesus hadde tala med han om tidlegare. Og Nikodemus var den eine av dei to som tok Jesus ned av krossen og gravla han.

Kva så med meg og deg? Måtte det vera som med Nikodemus – at Herren får ta frå oss det vi trur vi må ha og vera for å kunna tru på Jesus.

Gjenopprettinga – i vårt liv

Har vi fått del i det som den andre Adam utretta for oss, så må Herren få bevara oss på den smale vegen som vi då er kome inn på. Det er livsnødvendig å leva i lyset, at Ordet får døma oss for vår synd, ikkje minst når det gjeld vår vandring blant våre medmenneske. Er det samsvar mellom liv og lære?

Vi kan ein dag bli ståande utanfor himmelporten fordi Herren ikkje fekk døma oss – fordi vi var så dyktige til å forsvara oss – *med Guds nåde!* Loven får ikkje gjera si gjerning med oss dersom vi ikkje vil omvenda oss frå den synda som loven dømmer oss for, og som Den Heilage Ande peikar på inn i vårt samvit.

«Fritt de følger syndens røst, dekker seg med nådens trøst, vil av Jesus intet lære, og dog sanne kristne være» (Sb 174).

«Den som løyner brota sine, har inga lukke. Men den som sannar dei og

vender seg frå dei, finn miskunn» (Ord 28:13).

I Korint var det grov synd som vart tolerert utan å verta påtala. I tillegg var dei oppblåsne i staden for å sørgja over tilstanden.

I 1Kor 4:19-20 skriv Paulus: «Men eg skal snart koma til dykk, om Herren vil. Og då er det ikkje berre orda eg skal læra å kjenna hjå desse oppblåsne menneska, men krafta. For Guds rike ligg ikkje i ord, men i kraft».

Våre medvandrarar ser vår ferd og dømmer etter det dei ser – og ikkje etter våre kristelege talemåtar. Og dei ser nok meir enn vi sjølv er klar over.

Her er det inga hjelp i eit klart Kristus-vitnesbyrd. Det er noko som skurrar. «Eg har gjort etter Herrens ord,» sa Saul til Samuel. «Men Samuel sa: Kva er då dette for breking av småfe som lyder for øyro mine? Og kva rauting av storfe er det eg høyrer?» (1Sam 15:13-17).

Vårt liv blir lese som eit ope brev. «De er vårt brev, innskrive i hjarto våre, *kjent og lese av alle menneske*» (2Kor 3:2).

Eg blir mang ein gong redd for at eg med mitt liv skal vera årsak til at nokon går fortapt. Det kjem nokre gonger opp så mange såre minner om synd, uforstand, menneskefrykt – og mykje anna.

Paulus talar om at eit kristenliv utan skjønsemd kan resultera i at nokon går fortapt. Han skriv noko om det i 1Kor 8:9-13. Mellom anna seier han i v. 11: «Då går den veike fortapt på grunn av din kunnskap – den broren som Kristus døydd for». Og i v. 13: «Difor, om mat valdar at bror min fell, då vil eg i

Møtekalender

November

10.-12.	Vedavågen <i>Per Bergene Holm</i>
10.-12.	Langli <i>John Peder Samdal</i>
11.-12.	Årnes <i>Martin Fjære</i>
14.-19.	Fossnes (bibelkurs) <i>Bjarne Gjuvsland,</i> <i>Poul Larsen,</i> <i>Gunnar Nilsson,</i> <i>Andreas Årikstad,</i> <i>Sigbjørn Agnalt,</i> <i>Per Bergene Holm,</i> <i>Lars Fossdal</i>
17.-19.	Nærbø <i>Finn-Widar Knutzen</i>
19.	Vestre Åmøy <i>Lars Fossdal</i>
24.-26.	Mosvik <i>Sigbjørn Agnalt</i>
26.	Randaberg <i>Steinar Malmin</i>

Desember

2.-3.	Askim <i>Martin Fjære</i>
6.-10.	Gyland <i>Rami Seppälä</i>
9.-10.	Årnes <i>Per Bergene Holm</i>
17.	Askim <i>Sigbjørn Agnalt</i>
26.	Mosvik <i>Bjørn Kero</i>

Nyttårssamling på Fossnes 29/12-1/1

Talere: Steinar Malmin,
John Peder Samdal, m.fl.

Påmelding: André Heian
411 01 223 / andre@heian.se

Program i desembernummeret

all æve ikkje eta kjøt, så eg ikkje skal valda at bror min fell».

Det er ei alvorleg sak at vi med eit slarve kristenliv hindrar Den Heilage Ande i å bruka oss i si gjerning til å vinna menneske.

Det var spesielt to personar som forstod kva som gjekk føre seg på Golgata. Det var Nikodemus og den eine røvaren som hang ved sida av Jesus. Når desse to kunne bli frelste, skjønna vi at evangeliet er for den største syndar og den frommaste farisear.

«Halt og blind byr han inn, syndere og fromme. Hvem som vil lytte til, får til bryllup komme» (Sb 172).

«Jesus står som frelsar foran hvert menneske. Han står også foran deg. Han har betalt for deg på forhånd – før du tar imot ham. Nå har han et eneste ønske, og det er at du vil godkjenne ham som den som fullt ut har ordnet din sak med Gud. Å gjøre det, er å bli frelst av blank nåde. Da har du funnet inn til hjertet av Guds vilje» (Hans Erik Nissen).

«Såmannen» godkjent i Bolivia

Av Ingar Gangås

Mange har vært med og bedt om at «Såmannen» må få sin egen juridiske person og bli registrert som et selvstendig misjonsarbeid av bolivianske myndigheter.

Lørdag 2. september kom den gledelige meldingen om at fylkesmannen i byen Sucre hadde signert søknads-papirene uten flere merknader.

Til nå har litteraturarbeidet vært drevet ved hjelp av en samarbeidsavtale med den lutherske kirken «Iglesia Cristiana Evangelica Luterana», som er et resultat av Misjonssambandets arbeid. Denne avtalen har gjort det mulig å arbeide ut fra eget kontor i Sucre, med Gonzalo Ascarrunz som medarbeider.

Den første søknaden om forlagsdrift i Bolivia – lik den godkjenningen vi fikk i Peru i 2015 – ble avslått i januar i år. Det var med spenning at underteegnede reiste ut i februar for å sette i gang en ny søknadsprosess. Kona til Gonzalo, Carmen, fikk i oppdrag å omarbeide dokumentene til å gjelde et «selskap» i stedet for et «forlag». Hun er utdannet advokat, men har til nå valgt å arbeide som hjemmeværende husmor, og vi engasjerte derfor først en annen advokat. Carmen har gjort et grundig forarbeid, innarbeidet presiseringer undervegs, og i løpet av et halvt år har hun klart å «lose» søknaden gjennom de mange kontorer og avdelinger, inntil den siste underskriften forelå.

Lekmannsmisjonen har nå full frihet

til ikke bare å drive forlagsvirksomhet og utgi kristne bøker, med egne ansatte, men dette gir oss også anledning til å reise rundt i hele landet, spre bøker, samle folk til møter og undervisning, som et vanlig misjonsarbeid. Hvis vi ønsker det, kan vi også utarbeide kristendomsbøker på stammespråket quechua til bruk i grunnskolen.

Landsstyret har godkjent ansettelse av en quechuaarbeider i tillegg til Gonzalo, som er spansktalende. Joel Vera, som er kjent gjennom bladet fra tidligere, og som har vært med som frivillig, ulønnet medarbeider, vil motta halv lønn ut dette året, og blir tilbudt full stilling fra 1. januar 2018. Han er både spansk- og quechuatalende.

Marit og Ingar Gangås er i Bolivia når dette leses, og Ingar vil blant annet ha samtaler med Gonzalo og Joel om veien videre for arbeidet i Bolivia. I tillegg vil Rafael Veizaga, som var i Norge i juni, delta på en del av samtalene. Ettersom han er pensjonist, vil han fortsette som «ambassadør» for «Såmannen» uten å motta lønn. Gonzalo, Joel og Rafael sitter i styret for selskapet. Utlendinger uten permanent visum kan ikke inneha styreverv, men Ingar Gangås er oppnevnt som rådgiver.

Vi vil minne misjonsfolket om å be for arbeidet i Bolivia, og at Gud må vise oss veien videre.

Når trøsten ikke finner rom

Av Ingar Gangås

Vi har i tre tidligere artikler over Jesaja, kapitlene 1 og 40, fått høre om Gud som tukter og trøster. «Trøsteboken» (kapitlene 40-66) inneholder 27 kapitler som igjen kan deles i tre hoveddeler (å ni kapitler) – med den tre-enige Gud som tema. Vi oppsummerer kort innholdet i disse tre delene, og skal spesielt merke oss hvordan hver av dem avsluttes med en advarsel om hvordan det går når trøstebudskapet ikke finner rom i hjertet, men avvises i vantro.

Gud trøster og forherder

I første del av «Trøsteboken», kapitlene 40-48, hører vi om Faderen som har sendt sin Sønn, Jesus Kristus, for å bringe frelsens evangelium ut til både hedninger og jøder.

«Se, min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i! Jeg legger min Ånd på ham, han skal føre rett ut til hedningefolkene. Han skal ikke skrike og ikke rope, og han skal ikke la sin røst høre på gaten. Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende veke skal han ikke slukke. I sannhet skal han føre retten ut til dem. Han skal ikke bli utmattet, og hans kraft skal ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden. Og på hans lov venter fjerne kyster» (Jes 42:1-4).

«Og nå, så sier Herren, som skapte deg, Jakob, som dannet deg, Israel: Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min. Når du går

gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg» (Jes 43:1-2).

Striden mellom Guds og satans rike er hard og intens. Her gjelder det å akte på Guds bud og vandre på den smale vei. Trøstens Gud har lovt å føre sine barn trygt gjennom «ørkenen» og denne verden, til «hvilens vann» og det himmelske rike:

«Så sier Herren, din gjenløser, Israels Hellige: Jeg er Herren din Gud, som lærer deg å gjøre det som er deg til gagn, som fører deg på den vei du skal gå. Å, bare du ville akte på mine bud! Da skulle din fred bli som floden, og din rettferdighet som havets bølger. Da skulle din ætt bli som sanden, og din etterslekt som sandkornene. Dens

“
I første del av «Trøsteboken», kapitlene 40-48, hører vi om Faderen som har sendt sin Sønn, Jesus Kristus, for å bringe frelsens evangelium ut til både hedninger og jøder.

”

navn skulle ikke utryddes og ikke bli utslettet for mitt åsyn. Dra ut av Babel, flykt fra kaldeerne! Forkynn dette, fortell det med jubelrøst, utbre det helt til jordens ende, si: Herren har gjenløst sin tjener Jakob! De lider ingen tørst. Gjennom ørkenen fører han dem, vann av klippen lar han renne for dem. Han kløver klippen, og det flyter vann» (Jes 48:17-21).

Men merk så hvordan trøsten innrammes av det fryktelige alvor å bli stående utenfor! Første delen avsluttes nemlig slik: «Det er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige» (Jes 48:22).

De ugudelige har ingen del i trøsten, og det er ingen fred for deg om du er blant de ugudelige. Denne advarselen må alltid lyde – også når evangeliets herlige budskap forkynnes!

Trøstens grunn og syndens alvor

I den andre hoveddelen, kapitlene 50-57, møter vi Herrens lidende tjener, Messias, han som er trøstens rette og eneste grunn. Innholdet av denne delen kan samles i de to versene som har vært til trøst for så mange:

«Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig. Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53:4-5).

Hver sønderknust sjel, som må sørge over sine synder, skal finne trøst og legedom i Herren Jesus:

«For så sier Den Høye, Den Opp-

“ ————— ”
I den andre hoveddelen, kapitlene 50-57, møter vi Herrens lidende tjener, Messias, han som er trøstens rette og eneste grunn.

høyede, han som troner for evig, han som bærer navnet Hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende. For ikke til evig tid går jeg i rette, og ikke for alle tider er jeg vred. For da måtte ånden vansmekte for mitt åsyn, de sjeler som jeg har skapt. På grunn av Israels syndige begjær ble jeg harm og slo ham. Jeg skjulte mitt åsyn og var vred, og han gikk bortvendt på sitt eget hjertes vei. Hans veier har jeg sett, og jeg vil lege ham. Jeg vil lede ham og gi ham og hans sørgende trøst. Herren skaper leppers grøde. Fred, fred for fjern og nær, sier han. Og jeg vil lege ham» (Jes 57:15-19).

Men også dette avsnittet avsluttes med et ord om syndens alvor og en kraftig advarsel til deg om du er en ugudelig:

«Men de ugudelige er som det opprørte hav. Det kan ikke være stille, og bølgene skyller opp gjørme og mudder. Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud» (Jes 57:20-21).

Så er det da ingen fred for de

ugudelige, sies det. De er som det opprørte hav, med en samvittighet som ikke kan finne hverken stillhet eller hvile.

Sions herlighet og fortapelsens gru

I den tredje og siste delen av trøsteboken, de ni siste kapitlene, fører Den Hellige Ånd oss opp til «Sion», til Guds herlige og evigvarende fredsrike, og ber oss om å løfte våre øyne:

«Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg. Se, mørke dekker jorden, og det er belgmørke over folkene. Men over deg skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet åpenbare seg. Folkeslag skal vandre til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg. Løft dine øyne og se deg omkring! De samler seg alle sammen, de kommer til deg. Dine sønner skal komme fra det fjerne, og dine døtre skal bæres på armen. Da skal du se det og stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide seg» (Jes 60:1-5).

Så tenker vi gjerne at det passer godt å avslutte vår vandring i trøsteboken hos Jesaja med å sitere fra avslutningen, om den nye himmel og den nye jord, og om hvor fint det blir å komme dit:

«For likesom den nye himmel og den nye jord, som jeg skaper, blir stående til evig tid for mitt åsyn, sier Herren, slik skal også deres ætt og det navn dere har, bli stående til evig tid. Og det skal skje: Nymåne etter nymåne og sabbat etter sabbat skal alt kjød komme for å tilbe for mitt åsyn, sier Herren» (Jes 66:22-23).

“ I den tredje og siste delen av trøsteboken, de ni siste kapitlene, fører Den Hellige Ånd oss opp til «Sion», til Guds herlige og evigvarende fredsrike, og ber oss om å løfte våre øyne.

”

Tenk så fint: Alt kjød skal komme for å tilbe for Guds åsyn.

Emnet vårt har vært: «Når Gud trøster». Likevel – Gud har mer å si oss når han trøster. For hva står det videre også her, i det siste verset i «trøsteboken»?

«Og de skal gå ut og se på de døde kroppar av de menn som har syndet mot meg, for deres orm skal ikke dø, og deres ild skal ikke slukkes, og de skal være en gru for alt kjød» (Jes 66:24).

Slik avsluttes boken. Dette er alvorlige ord. Når Gud trøster, har han alltid med en advarsel til deg som vil bli værende i synden, uten å omvende deg til Herren. Loven og evangeliet går hånd i hånd. De skal ikke blandes sammen, og heller ikke skilles fra hverandre.

Vi kan si det slik: Lovens tale om Guds vrede over synden åpenbares sterkest i lyset fra evangeliet og det som skjedde på Golgata. Og evangeliets trøstebudskap omgis av dette hellige alvor: «Det er en himmel å vinne og et helvete å unnfly»!

L&E

Den nye himmel og den nye jord

Av Lars Fossdal

«Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort. Og han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alle ting nye! Og han sier til meg: Skriv! For disse ord er troverdige og sanne.»

Åp 21:1-5

Bibelen er en underlig bok. Den sier oss hva som skal skje i fremtiden. Slik har det vært fra syndefallets dag. I Jes 48:3-5 sier Herren at han gjør det for vår «harde nakkes skyld», for at vi skal forstå at han er Gud, at vi skal se at hans Ord er troverdige og sanne og at han har full kontroll på fremtiden. Historien skal stadfeste Guds ord.

Guds ord oppfylles alltid!

Vi skal ta noen eksempler, først fra Det gamle testamente: På syndefallets dag lovet Gud Adam og Eva at «kvinnens ætt skulle knuse slangens hode»

(1Mos 3:15). Dette umulige oppfylte Gud ca. 4 000 år senere, ved at Den Hellige Ånd unnfanget jomfru Maria. Da ble det født en ny slekt (Jesus) på jord, en slekt uten synd. På korset «knuste» han slangens hode. Det gikk som Gud hadde lovet, selv om det tok 4 000 år. Slik er det med Guds Ord.

Neste eksempel er fra 1Mos 6-8, der vi leser om vannflommen som kom over jorden. Gud sa til Noa at ondskapen var blitt så stor på jorden at han ville utrydde alle mennesker, unntatt Noa og hans familie, som var rettferdige. Hvem trodde at det kunne bli en så stor flom? Men Noa bygde på båten i 120 år. Han ble berget sammen med sin familie, mens resten av verden gikk under. Det gikk som Gud hadde sagt.

I 1Mos 15:1-6 leser vi at Gud lovet Abraham og Sara, som ikke kunne få barn, en slekt så stor som havets sand og himmelens stjerner (millioner av mennesker). De fikk bare Isak, etter å ha ventet i 25 år. Men etter 1 000 år, på kong Salomos tid, var Israels folk (Abrahams ætt) blitt så stort som sanden ved havet (1Kong 3:8; 4:20). Det ble slik Gud hadde sagt.

Videre i 1Mos 15:13-14 sier Gud til Abraham at hans slekt skal trelle i 400 år for egypterne. Så skulle Gud dømme egypterne og folket dra ut med store gaver. Og det skjedde at Gud førte Israel ut av Egypt med stort utbytte. Det gikk som Gud hadde sagt.

I 1Mos 17:8 gir Gud Kana'ans land til en evig eiendom for Israel. I 608 f.Kr. tok Babel Juda, og jødene var uten sitt land fram til 1948 e.Kr. Da vedtok FN at jødene skulle få tilbake sitt land. Guds ord gikk i oppfyllelse.

I 3Mos 26 sier Gud at dersom jødene forlater ham, vil han føre dem i fangenskap til et annet land der de skal dø. Deres land skal ligge i ruiner og øde inntil straffen er betalt. Jeremias profeterte at de skulle være 70 år i Babel før de skulle få komme tilbake til sitt land (Jer 25:1-12). I 608 f. Kr. ble de ført til fangenskap i Babel. Jerusalem ble lagt i grus. Og i 538 f. Kr. kom de tilbake til sitt land. Det gikk akkurat slik Gud hadde sagt.

Profeten Joel profeterer om Åndens utgytelse over alle folk, over trelles og trellekvinner (Joel 3:1-2) etter at Jesus er kommet (Joel 2:23). På pinsedagen i år 33 e. Kr. ble det oppfylt. Da hadde de ventet på dette i ca. 800 år. Historien stadfester Guds Ord.

Nå har vi sett på flere eksempler fra GT om at Guds ord taler sant. Vi kunne nevnt mange flere, men disse får holde. Men vi vil ta med noen eksempler fra NT, som også handler om fremtiden.

Dommen over vår tid er forutsagt i Bibelen

I Matteusevangeliet (kap. 24) sier Jesus at før han kommer tilbake til jord, skal det bli som det var på Noa og Lots tid. Da levde folk som om Gud ikke var til. De levde etter sine lyster. Vi lever i denne tiden nå. Mange gifter seg ikke lenger, de lever i samboerskap

for kortere eller lengre tid. Barn drepes i mors liv (abort). Menn lever med menn og kvinner med kvinner. Gifte skiller seg og lever i samboerskap eller gifter seg på nytt (gjengifte). Guds gode og hellige vilje neglisjeres fullstendig. Guds ord går i oppfyllelse rett foran øynene våre.

Paulus skriver i 2Tim 3:1-5 at i de siste tider skal det bli vanskelige tider. Menneskene skal da være egoistiske, pengekjære, stortalende, overmodige, spottende, svikefulle, fremfusende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud, de har gudfryktighetens skinn, men forneker dens kraft ved sitt liv. Beskrivelsen kunne ikke passet bedre enn på tiden i dag.

Det siste vi skal ta med, er fra Åp 13:16-17 om dyrets merke. Det skal bli gitt menneskene et merke på høyre hånd eller i pannen, og uten dette merke skal ingen kunne kjøpe eller selge. Nå har de i Amerika klart å legge chipen på bankkortet under huden. Dette prøves ut i dag. For å få dette merket må vi antakelig fornekte Bibelens Kristus. Dette merke – chipen – var helt utenkelig på apostelen Johannes sine dager. Men i vår tid er kunnskapen blitt så stor at det er mulig. Guds ord går i oppfyllelse. Historien vil stadfeste Guds ord.

Ny himmel og jord

Så står det i Åp 21 at himmel og jord skal forgå. Gud skal så skape en ny himmel og en ny jord hvor rettferdighet bor. Dette kommer også til å gå i oppfyllelse, slik det er gått med de eksemplene vi har nevnt ovenfor. Hva

tenker du om det? Regner du med det? Skal du til himmelen? Tenk at vi kan få komme til himmelen, være evig der Gud og Jesus er. Jesus har ordnet opp for oss. Gå inn gjennom porter av perler, gå på gater av gull! Gud selv skal tørke bort tårene våre. Ingen død skal være mer, heller ingen sorg og skrik. Alle ting er gjort nye for all fremtid – i evigheters evighet.

I Mat 24 sier Jesus at hans andre komme til jorden skal skje like plutselig som lynet skinner fra øst til vest. Da skal bruden – den som elsker Jesus – hentes til himmelen. Nådetiden er da slutt. Peter skriver derfor i 2Pet 3:10-14: «Da nå alt dette oppløses, hvor må dere da strebe etter hellig ferd og gudsfrykt». Og: «Derfor, elskede, da dere venter dette, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham i fred». Streber du etter hellig ferd og gudsfrykt i ditt liv? Legger du vinn på i ditt liv å bli funnet uten flekk og lyte for ham i fred?

Vend om i tide!

I Luk 13:24 sier Jesus: «Strid for å komme inn gjennom den trange dør. For mange skal søke å komme inn, men ikke være i stand til det». Og i Mat 11:12 sier han at de som skal til himmelen må trenge seg med makt inn i himlenes rike og rive det til seg. Det er fordi det er så mange ting som vil oppta vårt hjerte, fylle det med synd og verdslighet slik at vi ikke lenger elsker Jesus. Derfor blir det kamp mot oss selv. Vi trenger oss inn og river Guds rike til oss ved å prioritere Guds ord. I Åp 1:3 står det: «Salig er den som leser

og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som der står skrevet, for tiden er nær».

Den som lever i Ordet, og etter Guds gode vilje i budene og formaningene, vil få se sin synd og blir fort motløs. Han trenger mye nåde hos Gud, og det finner han i Ordet om Jesus. Han vil da elske Jesus og leve for ham, ikke som frelsesgrunn – men fordi han elsker meg og frelste meg fra mine synder. Han vil da prioritere rett, for han skal til himmelen. Jesus sier i Mat 25:13: «Våk derfor, for dere kjenner ikke dagen eller timen». Når vi våker, setter vi til side det som ikke er så viktig, for å gjøre det som er viktigst. Prioriterer du himmelen? Da «hugger du av armen og river ut øyet» om de frister deg til fall (Mat 5:29-30). Du vil leve et amputert liv her på jord, menneskelig sett, for å nå himmelen.

De første kristne forkortet ventetiden med å holde fast på apostlenes lære, de helliges samfunn, bønnene og nattverden (Apg 2:42). Gjennom dette møtte de sin korsfestede og oppstandne frelser og levde i troen på hans nåde og i forventning om hans andre komme til jord. De vitnet for andre om ham. Slik holdt de seg rede.

Hvordan er ditt forhold til Skriften? Leser du den? Gir du den rett i ditt liv? Får Ordet dømme din synd som synd? Vender du om fra synden i livet ditt? Bekjenner du dine synder for Jesus? Lever du etter Guds gode og hellige vilje, eller overser og overhører du hans vilje? Du som ikke bryr deg om Guds ord, skal gå evig fortapt. Du er lik

Minneord

Torsdag 12. oktober ble John Flaten ført til den siste hvile i en fullsatt Rømskog kirke i Østfold. Han ble født 16. oktober 1942 i Rømskog. Søndag 8. oktober sovnet han stille inn med alle sine kjære rundt seg, etter at han måtte gi tapt for kreftsykdommen.

Vinteren 1959/60 gikk han på Hurdal Verk Folkehøgskole. Her traff han sin kjære Aud, og de giftet seg i 1964. Sammen fikk de bygget et kristent og gjestfritt hjem i Odins vei 9 i Askim. De fikk sønnene Olav og Bengt, og senere 4 barnebarn.

Med Johns bortgang er en god åndelig bror, og hjertevarm misjonsmann gått bort. John har vært med i Lekmannsmisjonen helt fra starten i 1964. Han kom inn i Landsstyret på

begynnelsen av 1990-tallet, og satt i styret helt til 2016.

Jeg har hatt gleden av å samarbeide med han i styret 10 år. Med sin mangeårige erfaring, sin rolige væremåte og sitt inkluderende vesen, har han vært en stor ressurs for Landsstyret. Vi vil savne han, menunner ham hvilen hjemme hos Herren.

Over en troendes grav lyser håpet: «Borte fra legemet, hjemme hos Herren». På vegne av misjonsvennene i Lekmannsmisjonen vil jeg takke for det John fikk være for oss alle, og lyse fred over John Flatens gode minne.

*På vegne av Landsstyret i NLL
Reidar Heian*

mannen Jesus fortalte om, som bygde sitt hus på sand. Da stormen kom ble det alt lagt i grus. Du velger å gå på den brede vei! Da skal du gråte en evighet i fortapelsen over din store dårskap – at du ikke ga Guds ord rett i ditt liv.

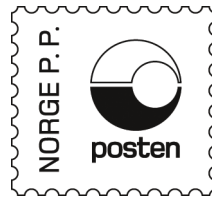
Lever du i synd? Er du klar til å reise med ham opp til himmelen om han kom nå i dag? Eller vil det gå med deg som med Lots hustru? Hun ble til en saltstøtte fordi hun elsket denne verden.

Enda er det nådetid. Om du i dag hører hans røst, da forherd ikke ditt hjerte, men vend om og tro på Jesus

og følg hans Ord. Så vil han holde deg rede for den nye himmel og jord. En dag skal du få stige inn i det fullkomne Guds rike kledd i den lange hvite kjortel og med palmegren i hånden, syngende på Moses' og Lammets sang. – Frelst fra synden og døden for alltid. Hvilken dag det skal bli for Guds folk!

Skal du være med? Vend om fra dine synder, tro på Jesus og lev for ham! Gud ønsker at du også skal bli med inn til hans himmel. Vend om, nå i denne stund! Snart er det for sent.

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3138 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Innskrevet i livets bok

Av C. Asschenfeldt-Hansen

«På den dagen skal Herrens spire være til pryd og herlighet, og landets frukt til stolthet og til pryd for de unnskomne av Israel. Og det skal skje: Den som er tilbake på Sion og som blir spart i Jerusalem, skal kalles hellig – hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem».

Jes 4:2-3

Straffen over verden blir en forløsning for Guds folk. Så sier Herren om den siste store dom: «Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til» (Luk 21:28). Derfor sier også profeten Jesaja: «på den dagen», når dommen over verden og frelseslyset skal gå opp, gjennom trengselen for Guds folk.

Herligheten for alle de frelste i Israel, kalles her «Herrens spire» og «landets frukt». Profeten Jeremia (23:5) taler om «en rettferdig spire» som Herren ville oppreise for David. Det samme uttrykket er brukt hos profeten Sakarja (3:8; 6:12). Alle disse steder viser til Messias, Frelseren som skulle komme.

Jesus skal være «til pryd og herlighet», til «stolthet og pryd» for de

unnskomne av Israel. Han er Guds Sønn og Menneskesønnen, født av en kvinne.

Men her går det et skille, for det sies uttrykkelig at dette gjelder bare «de unnskomne». Hvem er så disse? Det er den lille, hellige levning, det er den flokk som er «innskrevet til livet i Jerusalem».

Bildet om å være innskrevet i Guds rike, brukes ofte i Den hellige skrift. Uttrykket er hentet fra det borgerlige samfunn i Israel, hvor alle var innført i slektregisteret. Herren sier også at han har en bok over dem som hører ham til.

Vi minnes Jesu ord til de sytti disiplene om at de skulle glede seg over at deres navn var innskrevet i himmelen. I Åpenbaringsboken (3:5) står det at Herren ikke vil utslette deres navn som var innskrevet i livets bok. Og om den siste dom står det: «Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen» (Åp 20:15).

Kjære leser, hører du så til disse unnskomne? Står ditt navn skrevet i livets bok? På den store dag skal det bli stor forskjell på de navnene som står skrevet i kirkebøkene og navnene i livets bok.

«Gullgruben», Antikkforlaget 1994